

відомо, ринок венчурного капіталу поділений на два сегменти: венчурні фірми та ринок неформального капіталу. Основою венчурного фінансування є компанії з управління активами, інститути спільного інвестування, венчурні та пайові фонди. Венчурний капітал дозволяє перерозподілити ризики між окремими учасниками венчурного фонду.

Для стимулювання розвитку венчурного фінансування в Україні доцільно, на нашу думку ввести податкові пільги з податку на прибуток. Ці пільги доцільно ввести для обмежених видів економічної діяльності, зокрема, мікроелектроніка, розробка комп'ютерних програм, медичного устаткування тощо. Це дало б можливість зменшити податкове навантаження та підвищити привабливість інвесторів щодо вкладення коштів у венчурні фонди.

Література:

1. Про інститути спільного інвестування: Закон України від 5 липня 2012 р. № 5080-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5080-17#Text> (дата звернення 18.10.2021 р.).

ОСОБЛИВОСТІ ПРИЙНЯТТЯ ІНВЕСТИЦІЙНИХ РІШЕНЬ

Білоконь Є.Р., Сімоненко К.Є.

*Науковий керівник: Шершенюк О.М., к.е.н., доцент
Харківський національний автомобільно-дорожній університет*

Прийняття управлінських рішень – визначальний процес управлінської діяльності, він створює напрямки діяльності підприємства та окремих її працівників. Процес прийняття управлінських рішень потребує від менеджерів високого рівня компетентності, значних затрат часу, енергії, досвіду, а також передбачає високий рівень відповідальності, оскільки для впровадження прийнятих рішень у життя необхідно забезпечити ефективну та злагоджену роботу всього організаційного механізму.

Процесу прийняття інвестиційного рішення на теоретичному рівні присвячені праці І. Бланка, М. Білик, О. Болховітінової, О. Василика, А. Гойко, А. Загороднього, І. Зятковського, В. Ключко, М. Олексієнка, С. Онишко, В. Панченка, А., Пересади, О. Підхомного, А. Фукса. Серед зарубіжних економістів необхідно виділити В. Будаєва, А. Гінзбурга, Є. Кантора, Є. Брігхема, Р. Брейлі, О. Ланге, М. Міллера, В. Солтера, Р. Дж. Хікса, У. Шарпа та ін.

Ефективна діяльність підприємства в умовах ринкової економіки вимагає зміцнення і розширення конкурентної позиції. Підвищити конкурентоспроможність виготовленої продукції та вдосконалити виробництво можливо тільки за умов залучення необхідного обсягу інвестицій.

Інвестиційна діяльність – основа будь-якої підприємницької діяльності. Згідно Закону України «Про інвестиційну діяльність» [1], інвестиціями є всі види майнових та інтелектуальних цінностей, що вкладаються в об'єкти

підприємницької та інших видів діяльності, в результаті якої створюється прибуток або досягається соціальний ефект.

Вітчизняні підприємства відчують гостру нестачу інвестиційних ресурсів для забезпечення сталого економічного зростання. Інвестиційні рішення на підприємстві фінансуються, частіше за все, власними коштами. Обмеженість таких коштів є очевидною, тому тільки раціональне їх використання завдяки прийняттю оптимальних інвестиційних рішень дасть змогу вітчизняним підприємствам забезпечити стійку життєдіяльність.

Прийняття рішень про інвестування ґрунтується на принципах оцінки ефективності інвестиційного рішення [2]:

- аналіз інвестиційного проекту всього життєвого циклу;
- моделювання грошових потоків, включаючи всі пов'язані із реалізацією інвестиційного проекту грошові надходження та витрати;
- оцінка всіх можливих альтернатив інвестування;
- принцип позитивності та максимуму ефекту;
- урахування чиннику часу при оцінці інвестиційного проекту (дисконтування);
- урахування всіх можливих наслідків інвестиційного рішення (економічні, екологічні, соціальні);
- багатоетапність оцінки на різних стадіях життєвого циклу проекту.

Вибір інвестиційного рішення з множини альтернативних рішень полягає у пошуку найкращої для даного підприємства альтернативи.

Дослідники поділяють інвестиційний процес на три стадії [3, 4]:

1) передінвестиційна, в процесі якої розробляються варіанти альтернативних інвестиційних рішень, проводиться їх оцінка і приймається до реалізації конкретний їх варіант;

2) інвестиційна, у процесі якої здійснюється безпосередня реалізація ухваленого інвестиційного рішення;

3) постінвестиційна, у процесі якої забезпечується контроль за досягненням передбачених параметрів інвестиційних рішень у процесі експлуатації об'єкта інвестування.

На наш погляд, можна виділити наступні напрямки покращення процесу прийняття інвестиційних рішень: використання наукових методів і підходів прийняття управлінських рішень; забезпечення багатоваріантності при прийнятті управлінського рішення; формування якісної інформаційної бази розробки та прийняття управлінських рішень; залучення капітальних вкладень та приватного капіталу вітчизняних та іноземних інвесторів; запровадження механізмів довгострокового пільгового кредитування інвестицій; переоцінка основних фондів та запровадження механізму прискореної амортизації; розробка системи відповідальності та мотивації при прийнятті якісного та ефективного рішення.

Для ефективною діяльності та прийняття раціональних інвестиційних рішень на підприємствах необхідно не тільки створювати сильну управлінську команду, а й розглядати кожне прийняття рішення як унікальний процес, керуючись при цьому певними принципами.

Література:

1. Закон України «Про інвестиційну діяльність». Верховна Рада України: веб-сайт. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1560-12#Text> (дата звернення: 25.02.2023).
2. Леось О.Ю., Семенова К.Н. Особливості прийняття інвестиційних рішень та формування інвестиційного портфелю на промислових підприємствах України. URL: http://www.economy.in.ua/pdf/10_2013/21.pdf (дата звернення: 25.02.2023).
3. Інвестиційний аналіз: навч. посіб. / Мойсеєнко І., Ревак І., Миськів Г., Чапляк Н. Львів: ЛьвДУВС, 2019. 276 с.
4. Формування інвестиційного механізму розвитку територій: індикатори та стратегічні імперативи: монографія / А.Г. Ахламов, Л.М. Карпенко, С.М. Козинський, І.В. Швець; за заг. ред.: А.Г. Ахламов, Л.М. Карпенко. Одеса: ОРІДУ НАДУ, 2020. 236 с.

ФАКТОРИ, ЩО ВПЛИВАЮТЬ НА РІВЕНЬ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ПРОДУКЦІЇ НА ПІДПРИЄМСТВІ

Брахім Ель Ібурки

Науковий керівник: Близнюк А.О., к.е.н., доцент

Харківський національний автомобільно-дорожній університет

Становлення ринкових відносин в Україні відбувається на тлі кардинальних змін у суспільстві та свідомості кожної людини. За командно-адміністративної економіки поняття конкуренції між виробниками не було. При переході до ринкових відносин все більше уваги приділяється конкурентним взаєминам між товаровиробниками.

Розрив старих зв'язків, спад виробництва, втрати колишніх ринків збуту загрожують бідь-яке підприємство у безвихідь. Одним з можливих шляхів виходу із ситуації є підвищення конкурентоспроможності продукції підприємства. Саме ця економічна характеристика дасть відповідь на питання – чи зможе підприємство повернути колишні та знайти нові ринки збуту. Для цього, насамперед, необхідно визначити, яке місце в системі організації підприємства займає конкурентоспроможність його продукції, як вона впливає на збут та прибуток підприємства та чи відповідає вона світовим стандартам. Кожне підприємство має постійно порівнювати свої товари, ціни, канали розподілу, заходи щодо просування та рекламні компанії з продукцією та маркетинговою політикою конкурентів та визначати свої конкурентні переваги та недоліки.

Оцінка конкурентного середовища на товарних ринках чи галузях народного господарства одна із методів оцінки конкуренції. За рівнем конкурентного середовища можна судити про привабливість того чи іншого товарного ринку або для потенційних інвесторів, або для нових суб'єктів господарювання. Таким чином, оцінка конкурентного середовища є одним із найважливіших процесів розвитку ринкових відносин в Україні.

В умовах зростання вартості розробки нових виробів і високого ризику,